

Arrest

**nr. 88 168 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. DEPOVERE, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Ismaili (Shia Moslim-strekking), afkomstig uit Karachi, provincie Sindh, Pakistan. U bent in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit. U was niet politiek actief in Pakistan. Vanaf 2009 baatte u samen met uw vader in Karachi een zaak in onderdelen voor motorfietsen uit. Uw vader was reeds 30 jaar zakenman en had goede relaties opgebouwd met andere zakenlui op de markt. Op 14 februari 2010 ging u een officieel huwelijk aan met S. J. (O.V. X), die net zoals u een Ismaili afkomstig uit Karachi is. Als gevolg van het financiële succes van uw vader en u, kregen jullie eind december 2010 problemen. U werd toen door een onbekende persoon opgebeld met de vraag een bedrag van 500.000 Pakistaanse roepies over te maken. Hij dreigde ermee u anders te zullen ontvoeren. U sprak erover met uw vader en jullie dachten aanvankelijk dat het om een grap ging.

Toch spraken jullie hierover met mensen van jullie marktvereniging All Pakistan Motorcycle Spare Parts Importers and Dealers Association. Zij contacteerden de politie, die naar jullie marktvereniging en naar jullie winkel kwamen, die ze controleerden. De politie liet hierbij weten dat ze de zaak zouden onderzoeken. Twee à drie dagen na dit telefoongesprek, het was toen reeds begin januari 2011, kwamen 3 of 4 gewapende personen met een motorfiets langs in uw winkel terwijl u daar aanwezig was. Ze verwezen naar het telefoongesprek van een paar dagen eerder en vroegen of u dit vergeten was. U werd aangemaand deze 500.000 roepies te betalen. Daarna gingen ze weg. U sprak hierover met uw vader en jullie zagen in dat het geen grap betrof. Andermaal bespraken jullie dit probleem met jullie marktvereniging die ook nu de politie contacteerde. De politie kwam andermaal naar jullie winkel. U vertelde hen wat er gebeurd was, waarbij de politie dit rapporteerde en jullie zeiden dat jullie niet ongerust moesten zijn, dat ze daar waren om jullie te beschermen. De volgende dag werd u door uw belagers opnieuw opgebeld. U bevond zich toen in het gebouw van uw marktvereniging. De secretaris van deze vereniging sprak toen met uw belagers en beide partijen kwamen overeen dat 200.000 roepies zou betaald worden. Drie dagen later werd het geld betaald op een afgesproken locatie. Uit schrik voor uw belagers werd de politie over dit alles niet ingelicht. Later in 2011 werd u met hetzelfde probleem geconfronteerd. U weet niet of het om dezelfde daders gaat, maar op 7 februari 2011 opgebeld door een onbekende met de vraag om ditmaal 1.000.000 roepies te betalen. Hierbij werd ermee gedreigd u te zullen doden indien u niet zou betalen. De volgende dag kwamen 3 à 4 onbekende en gewapende personen langs in uw winkel terwijl u daar aan het werk was. Ze schoten in de lucht. De volgende dag kwamen ze opnieuw langs in uw winkel en verplichtten u onder dwang om met hen mee te komen. U werd geblinddoekt en opgesloten in een kamer. Tijdens uw afwezigheid contacteerde uw vader opnieuw uw marktvereniging die andermaal de politie inschakelde. Deze lieten weten alles te zullen onderzoeken. Na twee dagen werd u op 13 februari 2011 vrijgelaten. Terug thuis vernam u van uw familie dat 600.000 roepies werd betaald voor uw vrijlating. In maart 2011 heeft u uw zaak stopgezet. U vreesde voor uw leven. Elders gaan wonen in Pakistan was geen optie, daar overal de maffia actief is. U besloot daarom het land te verlaten. Op 12 juni 2011 verliet u samen met uw echtgenote uw woonplaats Karachi. Jullie reisden samen via Iran, Turkije en Griekenland naar België. Op 25 juni 2011 kwamen jullie in België aan en de volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u van volgende documenten kopies: een attest van de All Pakistan Motorcycle Spare Parts Importers and Dealers Association d.d. 14 oktober 2010; allerhande documenten die verband houden met uw onderneming in Pakistan; onderwijsattesten; uw huwelijksakte; een document van het Directorate of Immigration and Passports in Pakistan; uw geboorteakte; een vertaling naar het Engels van uw Pakistaanse identiteitskaart en een bewijs van betaling van uw telefoonrekening."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat zij zich op dezelfde feiten baseert als verzoeker.

1.3. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

"Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Vooreerst dient hier te worden dat u en uw echtgenote bij jullie gehoor op het Commissariaat-generaal in dit verband tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u en uw echtgenote tijdens deze reis van Pakistan naar België een (ver)vals(t) Turks paspoort op naam van Shani Youdin (geboren op 6 september 1984) en Jannat Youdin (geboren op 18 oktober 1985) gebruikten, dit om met de boot van Turkije naar Griekenland te reizen (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Uw echtgenoot beaamde tevens tijdens deze reis valse paspoorten te hebben gebruikt. In tegenstelling tot u stelde ze evenwel deze gebruikt te hebben om de grens van Iran naar Turkije over te steken. Eens de grens overgestoken, werden beide paspoorten volgens haar door de smokkelaar terug afgenomen. Van deze paspoorten herinnerde ze zich enkel dat u onder de naam Shani en zij onder de naam Jafnat reisde. Ze stelde tevens tijdens deze reis van Pakistan naar België slechts één keer van een vals paspoort gebruik te hebben gemaakt (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 3 en 4). Ook over jullie reisweg van Turkije naar België strookten jullie verklaringen niet. Zo verklaarde u met de boot van Turkije naar Griekenland te zijn gereisd, terwijl uw echtgenote stelde met een wagen over de weg van Turkije naar Griekenland te zijn gereisd (CGVS,

p. 5 en CGVS echtgenote, p. 3). Verder stelde u Griekenland verlaten te hebben in een container. Ofschoon uw echtgenote dit beaamde stelde zij dat jullie in totaal anderhalf à twee uur in deze container zaten, terwijl u dan weer stelde één dag in deze container doorgebracht te hebben (CGVS, p. 5 en CGVS echtgenote, p. 3). Opmerkelijk is tevens dat u noch uw echtgenote er tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal in slaagden aan te geven via welke landen jullie van Griekenland naar België reisden. Ofschoon u bovendien beweerde tijdens uw reis van Pakistan naar Turkije gans Iran te zijn doorgereisd, slaagde u er ook niet in een duidelijk overzicht te geven van uw reisroute in Iran. Buiten dat u toen de hoofdstad Teheran zou hebben aangedaan, slaagde u er niet in andere plaatsnamen tijdens deze reis te benoemen. Uw uitleg dat u enkel tijdens de nacht reisde, dat u niet mocht praten met de reisagent die u begeleidde en dat er geen informatieborden waren op uw reisroute, overtuigt niet (CGVS, p. 4). U bleek ook niet in staat enig reisbescheiden neer te leggen waardoor het onmogelijk is uw reisweg na te gaan. U slaagde er tot slot ook niet in uw Pakistaanse identiteitskaart en paspoort voor te leggen. Dat het Pakistaanse paspoort van u en uw echtgenote zouden zijn ingehouden door de reisagent die u begeleidde, kadert evenwel niet in een geloofwaardig reisrelaas (cf supra), waardoor hieraan maar weinig geloof kan gehecht worden. Het vermoeden bestaat dan ook dat u mogelijk uw identiteitskaart en uw paspoort achterhoudt om iets te verhullen (vertrek uit Pakistan met uw eigen paspoort, eerder vertrek uit Pakistan, etc.). Voorts dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen, di. op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal én bij uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, aangaande het tijdstip van uw ontvoering niet stroken. Zo situeerde u deze ontvoering op de Dienst Vreemdelingenzaken in maart 2011, terwijl u deze tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde voor 13 februari 2011. Het betreft hier nochtans een cruciaal element in uw asielrelaas -, deze feiten vormden immers de directe aanleiding voor uw vertrek uit Pakistan, - waarvan mag verwacht worden dat u dit ten allen tijde correct in de tijd kan situeren (CGVS, p. 9 tem 11 en DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw asielmotieven, in het bijzonder uw problemen met onbekenden sinds december 2010. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u Pakistan in juni 2011 verliet omdat u er problemen kenden met onbekenden - u heeft het in dit verband over de maffia - die u viseerden enkel voor het geld. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met deze onbekenden is immers louter interpersoonlijk (tussen privé- personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard. In dit verband verklaarde u overigens dat u, behalve met deze personen, met niemand anders problemen had en dat het conflict met deze onbekenden louter ingegeven was door het feit dat ze geïnteresseerd waren in het geld van u en uw vader, ingegeven door het feit dat uw vader en u financieel succes kenden (CGVS, p. 6). Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw beweerde problemen met deze onbekende belagers geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met dergelijke personen in geval van een terugkeer naar Pakistan zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Pakistan aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Pakistan voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient hieraangaand te worden opgemerkt dat u, toen u in januari 2011 via tussenkomst van uw marktvereniging onderhandelde met uw belagers over het geëiste bedrag en jullie toen tot een overeenkomst kwamen 200.000 roepies aan uw belagers te betalen, naliet de politie hierover in te lichten. Nochtans had u hen kort daarvoor wel tot twee keer toe over uw problemen met deze onbekenden ingelicht, wat tot het instellen van een onderzoek had geleid. U deed dit toen niet uit schrik voor uw belagers (CGVS, p. 8). Ook wanneer u op 7 februari 2011 opnieuw telefonisch werd afgeperst en de volgende dag uw belagers gewapend naar uw winkel kwamen en in de lucht schoten, liet u na de politie hierover in te lichten. Deze werden pas ingelicht nadat u later, op 9 februari 2011, werd ontvoerd. U deed dit daarvoor niet omdat dit volgens u niet nodig was - er was namelijk niets gebeurd - en omdat u bij uw eerdere problemen in 2010-2011 geen respons had gekregen van de politie (CGVS, p. 7). Deze verklaringen voor het niet inroepen tot twee keer toe van bescherming door de autoriteiten zijn niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op een ordentelijke wijze (direct en ten allen tijde) op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet efficiënt optreden. Door onder meer de autoriteiten bij uw eerste problemen in

2011 niet over uw onderhandelingen met uw belagers in te lichten, belemmerde u zelf het politieel onderzoek dat de autoriteiten kort daarvoor hadden ingesteld. Dat u in deze context de autoriteiten verantwoordelijk stelt voor een gebrekkig optreden naar aanleiding van uw klachten eind 2010 en in januari 2011 (bij uw eerste problemen) en dit zelf aanhaalt als reden om in februari 2011 aanvankelijk geen beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten, stemt dan ook tot nadenken. Tot enige onwilligheid vanwege de Pakistaanse autoriteiten om u bij te staan ingeval van problemen kan hier echter niet worden besloten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins heeft gedaan. Verder dient hier te worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw echtgenote afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal over het inroepen van de hulp van de Pakistaanse autoriteiten niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u dat naar aanleiding van uw ontvoering in 2011 door uw vader en met de hulp van uw marktvereniging alsnog een beroep werd gedaan op de hulp van de Pakistaanse politie. Op dezelfde dag van uw ontvoering werd immers de politie hierover ingelicht. Deze kwamen toen naar het kantoor van uw marktvereniging, spraken daar met uw vader over uw ontvoering en maakten hiervan een rapport op (CGVS, p. 9 en 10). Uw echtgenote stelde evenwel dat naar aanleiding van uw ontvoering in februari 2011 de politie niet werd ingelicht. Gevraagd waarom niet stelde zij dat uw familie hiertoe beslist had omdat jullie bij de eerste problemen (eind 2010 en in januari 2011) geen respons kregen van de politie. Daarom besliste de familie ditmaal de politie erbuiten te laten, geld voor u in te zamelen en de ontvoerders te betalen voor uw vrijlating (CGVS, p. 4 en 5). Tot slot dient voorts te worden opgemerkt dat aan uw bewering dat jullie aangiftes bij de politie voor voornoemde problemen die u kende met onbekenden nooit in een FIR (First Information Report) werden vastgelegd, tevens weinig geloof kan gehecht worden. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt nochtans dat het hier om cognitieve misdrijven gaat. De normale procedure is dat deze, wanneer meegedeeld aan een bevoegde politieofficier, worden neergeschreven, voorgelezen en ondertekend door de aangever. Het document hiervan (FIR) wordt vervolgens bewaard in een logboek. De aangever heeft recht om kosteloos een gecertificeerde kopie van deze FIR te verkrijgen. Dit document zet de strafrechtelijke procedure in gang en vormt derhalve ook de basis voor het starten van een politieel onderzoek. U slaagde er niet aan te geven waarom voor uw problemen nooit een dergelijke FIR werd opgemaakt (CGVS, p. 7, 8 en 10). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat, luidens uw verklaringen, naar aanleiding van het bezoek van uw belagers aan uw winkel in januari 2011, alsook naar aanleiding van uw ontvoering in februari 2011, door de politie wel een schriftelijk rapport werd opgemaakt. U slaagde er evenwel niet in hiervan enig bewijs neer te leggen. Ten slotte lijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om aan uw problemen met uw belagers te ontsnappen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen met uw onbekende belagers uitsluitend beperkt waren tot Karachi. Toen u gevraagd werd waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, geraakte u niet verder dan dat het netwerk van de maffia in Pakistan groot is en zij overal in Pakistan kunnen opereren (CGVS, p. 11). Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw beroepsactiviteiten en uw opleidingsniveau, alsook uw identiteit, uw huwelijk, uw verblijf in het verleden in Pakistan en uw aanvraag voor een paspoort in Pakistan, worden immers niet door mij betwist."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen dat ze geen bijkomende argumenten naar voor kunnen brengen en ze bevestigen de verklaringen die ze tijdens het gehoor hebben afgelegd.

Verder stellen ze dat de mensenrechten in Pakistan helemaal niet worden gerespecteerd en dat ze dan ook een groot risico lopen. Men dient namelijk vast te stellen dat na het overlijden van Osama Bin Laden het geweld in Pakistan enorm toeneemt. Er hebben reeds verscheidene aanslagen plaatsgevonden

waarbij veel mensen zijn omgekomen. Ook in de stad Karachi is het geweld enorm. Verzoekers verwijzen in dit verband naar verschillende krantenartikels, die ze aan hun verzoekschrift toevoegen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich hiervoor volledig aan bij de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers onder meer terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' asielrelaas en reisweg en dat ze niet aannemelijk maken dat ze in Pakistan niet kunnen rekenen op de nodige bescherming. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoeker hebben verschillende krantenartikels aan hun verzoekschrift toegevoegd, waarin sprake is van aanslagen en geweld in Karachi.

Wat het risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen, maar dat het aan verzoekers is om enig verband met hun persoon aannemelijk te maken. Verzoekers tonen niet aan dat het geweld of de aanslagen hen persoonlijk viseren.

Wat het risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er in heel Pakistan een gewapend conflict aan de gang is. De krantenartikels hebben het immers enkel over de toestand in Karachi. Bovendien kan uit de artikels niet worden afgeleid dat er in Karachi aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er voortdurend aanwezig zijn, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door verzoeker neergelegde fotokopie van een bladzijde uit zijn paspoort doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER